

O carte unicat:
Adevăruri ascunse
de Constantin Olariu Arimin,
Vol. I-II, 1198 p., Botoșani?, Ed. ?, 2011

Motto: 1) „Lingvistica, istoria ... defilee de erori”
Gheorghe Gabriel – 1992

2) „Și mă întreb cu durere în suflet:
oare pe plaiurile mioritice nu se poate
naște un getbeget care să pună mâna
pe par, fără preget și să învingă lumea
falsificatorilor de istorii și a trădătorilor
de Neam și Țară?”

(Autorul cărții, vol. I, p. 585; s.n.)

Este cartea unui pământean getbeget care a muncit enorm la ea. *Întâi*, pentru a-și da seama: **1) de falsificarea istoriei noastre naționale**, pornind de la cele mai adânci rădăcini ale primei națiuni constituită în Europa, națiunea strămoșilor noștri reali, traco-getodacii și până azi; **2) de falsificarea dreptei credințe a pământenilor** de pe întinsa vatră a Daciei Mari. Căci, *pe de o parte*, cei interesați, din afară, ce nu și-au putut însuși hoștește sau „uitând” să mai recunoască împrumuturile sau moștenirile, au răstălmăcit și au falsificat cu scopul evident de a șterge din Dacia edenică și de pe fața pământului pe urmașii direcți ai poporului primordial și pe urmașii acestora, pentru a se instala ei în Spațiul atât de armonios alcătuit, atât de bogat dăruit, atât de frumos și de ... strategic poziționat. *Al 2-lea*, autorul a muncit enorm pentru a strânge cât mai multe argumente prin care să deconspire și să condamne o ticăloșie milenară, fără egal, urmată cu perseverență diabolică, ticăloșie care până azi a reușit să se extindă, conform unei „doctrine” afirmată *ab initio*, asupra întregii planete, vizând însăși ființa națiunilor lumii, prioritar *elitele* lor autentice dar și *Țara reală* a fiecărui Spațiu național, moștenit și gospodărit de autohtoni, fertilizat și apărat de ei în curgerea timpului. *În al treilea rând*, a muncit enorm pentru a găsi simboluri și alfabet, a le descifra și interpreta. În sfârșit, *în al patrulea rând* autorul și-a asumat *marele risc* de a prezenta falsul, furtul de bogăție și de înțelepciune, cu personalități cu tot, răstălmăcirea și nerușinarea, de a le spune pe numele lor adevărat, în toată hidoșenia lor, în atenția iubitorilor de adevăr și dreptate.

Cel mai trist și suprem condamnat a fost și este că în toate timpurile istorice s-au găsit destui prea creduli dar și „iude” care să-și „dea coastele” cu cei interesați, din afară, să fure, să răstălmăcească și să distrugă; le-au

devenit complici acelora, au cedat și au trădat, unii în schimbul unor firimituri aruncate de la ospățul „celor mari”, alții vânzându-și chiar sufletul pentru „ciolanul” oferit.

Cel mai mult insistă autorul asupra efortului, astfel conjugat, de tăiere a rădăcinilor istorice ale națiunii, conform unui program deja avansat tot la lumina zilei, pentru ca seva pământului edenic să nu mai urce în tulpină și spre coroana Pomului vieții. Uneori, copleșit parcă de atâta răutate, constatată din coroborarea izvoarelor, autorul se mai „descarcă”, făcând „haz de necaz”, după obiceiul Casei. Alteori pleznește foarte tare cu biciul sau, nemaiputându-se stăpâni, „sare calul” cu vorbe nepotrivite pentru o carte în domeniu, amplificându-și riscul asumat. Parcurgând cu atenție paginile cărții, în singurătatea lecturii ești tentat să-i înțelegi „năduful” acumulat în timp, dar până la urmă îți pare rău că acele vorbe nepotrivite fac un deserviciu și autorului și cărții dar mai ales cauzei, pentru care, iată, un om al pământului profanat de ticăloși, un autor care conștientizează ceea ce face și pentru ce face aceasta, s-a hotărât, cu orice preț, să iasă la „bătaie”.

Atragem atenția în mod special asupra unui „capitol” de mare actualitate – „tăblițele de la Sinaia” ca „Arhive ale Daciei”, cum li s-a spus –, care i-a unit pe „științifici” și pe „politici” într-un front comun, potrivit, speriați că li s-ar putea deconspira efortul de falsificare a identității naționale reale. Autorul, aducând în sprijin izvoarele mitologice și izvoarele antichității, izvoarele tradiției – „arhiva vie a poporului” cum i-a spus Nicolae Densușianu –, introducând „tăblițele” în contextul lor, are asupra acestora o abordare proprie, deosebită de cele cunoscute până acum.

Față de această carte, cei vizați vor adopta una din soluțiile cunoscute: ori vor arunca asupra ei tăcerea, ori o vor ataca pe toate canalele, ori le vor îmbina pe acestea două pentru eficientizarea „demersului”.

Adevăruri ascunse, este o carte de răscruce în istoriografia noastră. De vreme ce a apărut, ea nu mai poate fi negată. De acum, parcurgând-o cu atenție, cu un efort în plus de verificare a surselor, de ordonare a argumentelor și de sistematizare, dacă dorim să rămânem „racordați” la memoria strămoșilor reali, a moșilor și părinților noștri, va trebui să regândim întreaga noastră istorie, să spunem și să scriem numai ce rezultă dintr-o abordare *profesională și responsabilă* a izvoarelor istorice, în spiritul adevărului istoric, cu convingerea că *numai* în acest fel ne vom face datoria până la capăt. Și, în interesul *cauzei*, să nu folosim cuvinte nepotrivite într-un elaborat științific. Totodată, să păstrăm și să apărăm *dreapta noastră credință* (ortodoxia), cu sensul ei real, corect și în unitatea organică între cele două etape ale ei: milenii de *dreaptă credință* ale strămoșilor, ca temelie nu doar a genezei și a străvechimei sale, ci și ca pildă de atașament și ca tezaur de filosofie și înțelepciune, continuată *în chip firesc*, pe o treaptă superioară, aceea a îndumnezeirii enoriașilor pregătiți să primească Înalta autoritate spirituală a Sfintei Treimi.

Făcând această scurtă semnalare a unei cărți unicat, deliberat n-am intrat în prezentarea capitolelor și subcapitolelor, lăsând fiecăruia dreptul și datoria să o caute, s-o studieze cu atenție, să reflecteze cu toată răspunderea și să facă ce îi stă în putere, în continuare.

Comentând primul dintre motto-uri, adăugăm în încheiere că: „defileele de erori” nu sunt numai simple erori. Cele mai grave sunt acțiunii deliberate, cu un scop precis, cum reiese din evoluția istorică a evenimentelor.

Ca replică la al doilea motto menționăm că din mâhnire, durere și indignare, în mișcarea noastră dacologică a apărut, dedicat falsificatorilor istoriei strămoșilor reali, poemul ce urmează, pus și pe portativ:

„Științificilor” – falsificatori de istorie

Versuri: N. Săvescu & M. Terra

Interpretează: Victor Colcieru

Aranjament muzical: Igor Meșcoi

Voi n-ați fost cu noi în robie
La Roma, bătuți, plini de sânge,
Cu inima-n piept încă vie
Când trupul ucis tot mai plânge.

Voi n-ați fost cu noi în robie
Când frații gemeau torturați
Ei, dacii,-s istoria vie
Pe care voi toți o negați.

Voi n-ați fost cu noi la galere
Când trupul pe rug este pus
Când carnea rănită-n durere
Imploră chiar moartea de sus

Voi n-ați fost întinși pe o cruce
Și nu știți ce e suferința
Pe care tot dacul o duce
Păstrându-și în suflet credința

Cu tocu-nmuat în cucută,
Tot falsul vă iese din carte
Trădarea vă e cunoscută
Minciuna vă e ca un frate.

Mânjiți de trădare, trăiți
Cu rânjet de monștri pe față
Și vindeți pe-arginți otrăviți
A Daciei Țară, pe viață

Voi ne-ați botezat cu fals nume
O țară-un popor și un neam
Cu al călăilor renume
Când Noi pe Columnă plângeam.

Voi n-ați fost cu noi în robie
Când dacii cu toții-au jurat
Să aibă-napoi pe moșie
Al Daciei nume uitat

Voi n-ați mai băut din veninul
Trădării în clipa cea oarbă,
Și nici n-ați gustat din tainul
Ce moartea așteaptă să-l soarbă.

Voi ne-ați oferit o trădare
Mai rea decât iadul de jos
Și scrieți istoria-n care
Sucit, adevăru-i pe dos.

Voi n-ați fost cu noi la galere
Când trupul pe rug este pus
Când carnea rănită-n durere
Imploră chiar moartea de sus

Voi n-ați fost întinși pe o cruce
Și nu știți ce e suferința
Pe care tot dacul o duce
Păstrându-și în suflet credința

Pe care tot dacul o duce
Păstrându-și în suflet credința.

Conf. univ. dr. G.D.Iscru

15 noiembrie 2011